

NR. 5 ☆ ☆ ☆ JUNI 1958 ☆ ☆ ☆ 41. ÅRGANG

Kære spejdere!

Jeg oplevede noget forleden, som jeg lige må have lov at fortælle jer om. Jeg kom gående i uniform og meget hvide handsker hen ad en af de små villaveje. Tre piger i hinkælderens hoppede rundt mellem deres kridtstreger i dansk nationaldragt — I ved ternede slacks og blå anorak (det var ikke sommer endnu).

Idet jeg kommer forbi, stopper de op og nejer. Jeg hilste måske lidt overrasket igen, jeg kendte dem ikke, syntes jeg. Og man må have kunnet se på mig, at jeg var forbavset, for den største sagde som forklaring med et lille glad smil: „for vi er nemlig grønne spejdere“.

I gamle dage ville dette næppe være sket. I gamle dage ville de små piger snarere have sagt til hinanden: „Puh, der kommer en blå spejder! De er så vigtige!“ eller lignende. Men i de sidste år er der sket en udvikling, som må glæde alle, der tænker lidt over tingene, en udvikling i retning af, at alle spejdere i Danmark, uanset kuløren, føler sig som en stor familie. Sidste års mange B.-P. arrangementer har jo nu nok gjort deres dertil.

Men der er så mange andre ting, vi har fælles også i hverdagen, og da det godt kunne være, I ikke vidste noget om det, skal jeg lige fortælle jer, at de fire spejderkorps i Danmark i fællesskab udgiver „Spejderjul“, — at der findes et spejdernes samråd, — et fællesudvalg for planer om hjælpe-

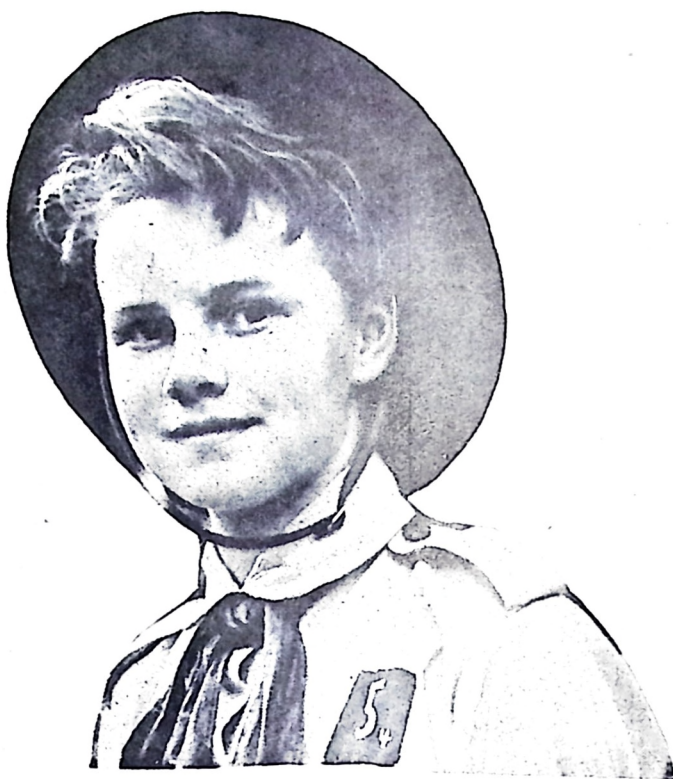
TIL RADSKLIPPEN

Kære rådsklippe! Jeg sider og tænker på, hvordan det kan være, at der er så få sange i spejdersangbogen og i det gule hefte for flerstemmig udsættelse, og hvorfor noderne skal være så små bitte, at der skal en anstrengelse til for at læse dem. Jeg har set en svensk spejdersangbog med mange flerstemmige sange, og hvor noderne var betydelig større, skønt bogen havde samme format som vore sangbøger. Kunne vi ikke få trykt en bog af samme slags? Det måtte da være rart for de mange spejderkor, der findes landet over, og måske kunne man få indført flerstemmig sang til møder og lejrbål.

Lisbeth

Svar: Korpsen har en specialtræner (hedder det vist) i sang, og hun hedder Gerda Nørby Rasmussen og bor i Fjerritslev. Gerda er netop begyndt at tænke på ny udgave af sangbogen og netop med flerstemmige sange, større noder og måske lidt færre rabaldersange. I Sverige har alle korpsene fælles sangbog, og vi har skottet lidt til, om vi også kunne finde frem til en sådan.

Red.

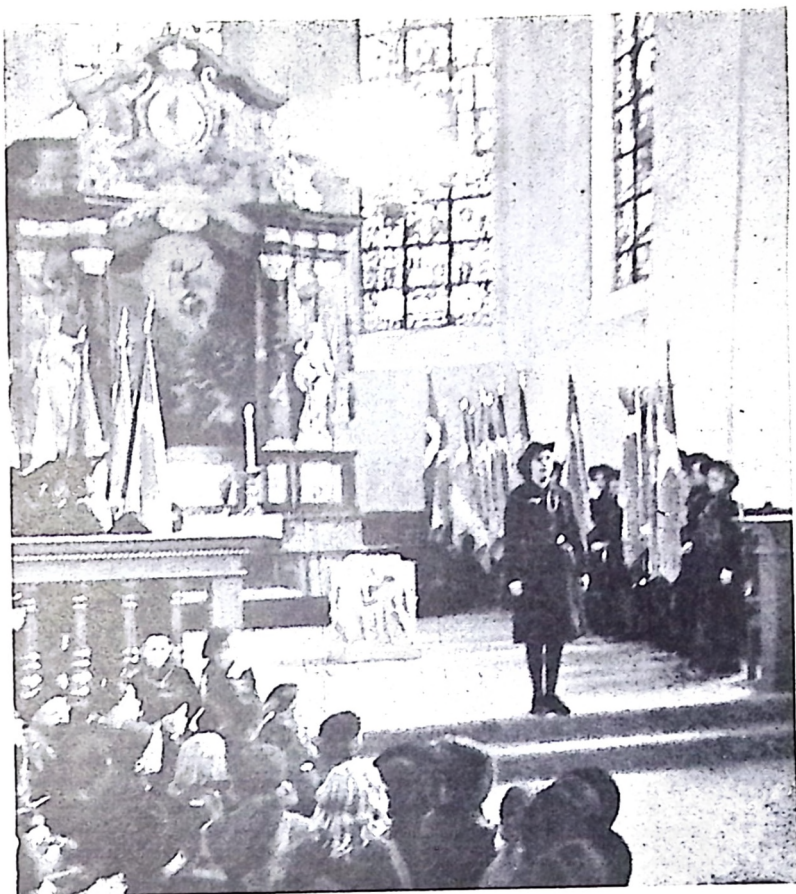

arbejder, — og et fælles udvalg for noget, man kalder public relations, som jeg skal prøve at fortælle om en anden gang. Desuden sidder der en grøn fører i vort internationale udvalg, — duelighedstegnetsbogen er ved at blive omarbejdet, og når den er færdig, er den fælles for grønne og blå. Der går ikke en uge, hvor redaktørerne ikke er i forbindelse med hinanden, og der går ikke mange dage, hvor ikke kontorerne er i forbindelse med hinanden.

Men vigtigst af alt er det, der sker rundt omkring og ude hos jer. Hvis I forstår at arbejde så godt sammen med de grønne spejdere i byen, at folk taler om jer under et som „spejderne“, og ikke altid omhyggeligt om blå eller grønne, så er I med til at højne pigespejderbevægelsen i Danmark! Ja, det havde I ikke tænkt på? Men det er rigtigt. Og nu er det sommer, og I skal ud på vejene — husk så at hilse alle dem, I møder på jeres vej, med glæde og godt humør, hvadenten de er gule, grønne eller blå, for hvad siger ikke jungleordet: Vi er af et blod, du og jeg!

Glædelig sommer.

Sumsofi

måde og om, at det havde en underfuld kraft. Det var vel også derfor, Reval satte korsmærket i sit byvåben, og man mener også, at det må være derfor, man i lang tid ikke hørte mere om dette bestemte banner; det har sikkert været gemt hen som et af rigets dyrebareste klenodier, der kun benyttedes ved meget højtidelige lejligheder som kongehyldninger. Det var først 125 år senere, at Valdemar Atterdag slog fast, at korsbanneret i sin enkle form var danskernes mærke. Han var jo blevet konge, husker I, i en opløsningstid, og han valgte korsbanneret som genrejsningens symbol, det tegn under hvilket han måtte sejre. Og det var klogt af ham, sagnet var levende i den danske befolkning, om banneret, der kom fra himlen og samlede dem i en anden verdens stund.

Så hører man ikke noget om det oprindelige flag, for vi ved, at kong Hans bar det foran hæren på sit mislykkede togt til Ditmarsken; han har vel håbet på, at det endnu en gang skulle vise sin underfulde magt.

Først 59 år efter kom den gamle fane tilbage til Danmark, bragt af feltherren Johan Rantzau, og der var da kun en rest tilbage, „næsten ødelagt af fugt og ælde“, den blev op-

Den 15. juni er det Valdemarsdag

Hver år uddeler Danmarkssamfundet mange faner til foreninger og institutioner og fejrer dermed på det smukkeste Valdemarsdagen. Der er vist ikke mange troppe, der i dag mangler egen fane, og skal troppen fejre en større fest, eller er der nytårsparade, så klæder spejderne sig til fest med hvide handsker og smældende gallasøjler, og i spidsen har de deres fane og bærer den med honor og respekt.

Dannebrog er for os symbolet på alt, hvad der er dansk, det danske landskab med sine bløde bakker og sine løvskove, de mange hundrede øer og havet, der smyer sig om dem i bugter, fjorde og nor, — men også sproget, som vi bruger det i den prak-

tiske hverdag, som vi lytter til det i højtidelig tale, og som vi synger det i vore gamle sange. Men Danmark er mere end det, det er også den historie, der skabte vort samfund, som vi har det i dag, og det er drømmen om noget, som skal komme.

Der er ikke noget land, der har et så smukt flag, som vi har, få har en fane, der er ældre, og som der står i sangen: ingen anden fane har som den sit eget navn.

I kender alle sagnet om det første Dannebrog, der faldt ned fra himlen under kampene i Estland. Hvordan det har forholdt sig med den historie, kan ingen vide. Men der var for danskerne ingen tvivl om, at de havde fået deres flag på en overnaturlig

hængt i Slesvig Domkirke, indtil den i det 17. århundrede „af alder faldt ned og gik tabt“. Da den faldt ned, var den 441 år gammel. Det er mange år, men det er ikke usandsynligt, at det virkelig har været den oprindelige fane, som opnåede at blive så gammel.

Vi holder af vort danske flag, som vi ser det vaje i haverne om søndagen, og når det markerer store festdage. Men vi kan godt forstå de digtere, der i krigens år skrev, at et flag er smukkest i modvind; under uår og krig taler et flag et meget enkelt og letforståeligt sprog til alle danske, så minder det om sin oprindelse og om stemmen, der sagde: under dette tegn skal I sejre.

S. H.

Patruljekonkurrencens sidste etape!

Velkommen hjem til de energiske, som har fulgt os hele vejen rundt! Det er ikke så forfærdelig mange, og det bliver svært at bedømme, for der ligger meget fine ting i mit arkivskab! De sidste besvarelser sendes her til redaktionen inden 1. september, sådan at forstå, at de skal være her på Ellemosevej den 1. september om morgenen senest — og svar, der kommer efter den tid, kommer ikke i betragtning. Lyder det strengt? Åh ja; men man har fortalt mig, at jeg er et altfor skikkeligt skrog, der ikke nænner at lade besvarelser udgå, når de kommer en, to eller tre dage for sent. Men altså denne gang er jeg streng: alle svar skal være mig i hænde den 1. september om morgenen. Vi vil da straks gå i gang med at bedømme dem, og I vil kunne få besked i løbet af de to første uger af september.

Nå, så går vi i gang:

Punkt V: Danmark

1. Den internationale patrulje ankommer til København, hvor den har een dag, før vejene skilles, og alle rejser hver til sit.
Hvor vil I overnatte? Hvad vil det koste?
2. I tilrettelægger en dag for patruljen, hvad skal den se, hvor skal den spise? Hvad koster sådan en dag?
3. De fremmede vil gerne købe noget typisk dansk med hjem. Det må ikke koste over 10 kr. Hvad kan I foreslå?
4. Patruljen interviewes i radioen om, hvilken betydning det har for spejdere at være medlemmer af en international, verdensomspændende bevægelse. Hvad kunne man f. eks. tænke sig, patruljen siger?
5. Til afsked giver I danske jeres kammerater en hjemmelavet folder, hvor I har opklæbet udklip fra ugeblade og aviser og alt muligt andet, som giver en udlænding indtryk af Danmark, af forskellige egne, af Danmark i fest og arbejde o. s. v.

Annesofie

Da spejderne i Dragør samlede Ungarnspakker

- Vi klarede skærene ...

Efter en opfordring fra Sct. Georgsgilderne havde spejderforældrene reduceret deres garderober betydeligt og spejderne havde samlet mange gode bylter med tøj.

Nu kom Fællesrådets opfordring om indsamling til ungarske flygtninge i Østrigs lejre, og den kunne der ikke lades hånt om — men hvordan og hvorledes, kunne der endnu en gang indsamles? Her kom tropsførerens mand ind i billedet, idet han som medlem af et sjak i en roverklan i forvejen skulle arrangere en good-turn på egnen. Det var klart, at der skulle noget særligt til for at få andre, udover spejderne og deres forældre, til at yde noget denne gang.

Fællesskabet med byens to andre troppe, en grøn pigetrop og en gul drengetrop, måtte prøves. Så skulle vi blot have en kontakt med nogle ungare, som ville yde en indsats for deres landsmænd i Østrig ved at optræde ved et arrangement. Hvem var vel nærmere og mere villig end Fromse. Diverse telefonopringninger resulterede i et lokalt blågrønt & gult „stævne“ med Fromse som bisidder, og her blev planen drøftet, udarbejdet og de forskellige opgaver fordelt. Man enedes om at forsøge at arrangere en „UNGARSK AFTEN“ på det stedlige hotel, hvor forskellige danske og evt. ungarske kunstnere kunne optræde. Alle skulle indbydes til at overvære underholdningen, og i stedet for penge skulle „entreen“ bestå af en (eller flere) pakke, indpakket efter Fællesrådets opskrift.

En grøn skulle skaffe plakater til opsætning i byen, en blå skulle sørge for kunstnere, en gul sørge for lokale, og Fromse lovede at kontakte den ungarske forening i København og at sørge for udvej for transport af de evt. indkomne pakker.

Resultatet blev en aften med fuld sal, 1. kl.s underholdning, og hvor en vordende ungarsk sanger slog successen fast ved at synge for os. Fromse holdt et glimrende foredrag om Ungarn og viste lysbilleder fra forskellige lejligheder, hvor hun havde været der. Spejdernes deltagelse indskrænkede sig til at modtage de indkomne pakker og så deltagelse i et indlednings- og afslutningsnummer. Efter den 2½ times lange underholdning kunne førerne gore aftenens „indtægt“ op, og resultatet blev 30 topfyldte sække med rare pakker og sikkert med mange indlagte hilsener til vore venner dernede. Ikke een øre blev omsat i arrangementet, og det højtbetegnede samarbejde mellem korpserne viste sin styrke, og ordene „en spejder er hjælpsom“ blev bevist ved handling.

„kontakten“

3. KLASSES PRØVEN

VED SMÅRIFTER ANVENDES HÆFTEPLASTER;
DER FÅS MED FASTSIDDENDE KOMPRES.

AFKLIP ET STYKKE SÅ
STORT, SOM NØDVENDIGT

TAG FAT I
DÆKKETS
FRIE ENDE
UDEN AT BÆRØRE
KOMPRESSET, LÆG
KOMPRESSET PÅ
DET RENSEDE
SÅR, TRÆK DÆK-
KET AF OG TRYK
DE KLÆBENDE
EMNER FAST

DEN GULE
FARVE ER AF
JODOFORM, DER
ER ANTISEPTISK
OG LÆGENDE.

SÅRBEHANDLING

1 FØRST VASKES
SÅRET
GRUNDIGT OG
SKYLLES
MED KØGT
VAND,

3 SÅR-
RANDE
PENSLES
MED
JODSPIRITUS;

HUSK DET
ER IKKE
ALLE, DER
KAN
TÅLE
DET!

2 DERPÅ
DESINFICERES
OMKRING
SÅRET MED
SPRIT ELLER
RENSET
BENZIN

4 DÆK SÅ
SÅRET
MED ET
STERILT
KOMPRES OG
DEROVER

VAND-
SKYENDE
VAT OG
TILSIDST
GAZEBIND

HEROVER
SER DU,
HVORDAN MAN
BEGYNDER

DU KENDER DA FEM AF DISSE FUGLE ?

BEKKASIN

FLAGSPÆTTE

SOLSORT

DOMPAP

HALEMEJSE

FUGLEKONGE

GÆRDESMUTTE

HEJRE

TERNE

GRÅAND

LAPPEDYKKER

"KENDE 10 FORSKELLIGE VILDE PLANTER":
NOGLE AF DISSE

KORNBLOMST

KLINTE

AFTEPRÆGTSTJERNE

FULFOD

CIKORIE

KNOPURT

MARKKRAGEKLØ

VORTEROD

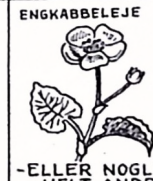
GYVEL

BRØNDEL

BIDENDE RANUNKEL

ENKABBELEJE

-ELLER NOGLE
HELT ANDRE

KENDER DU 5 FORSKELLIGE TRÆER PÅ DIN HJEMEGN?

EG

BIRK

ASK

BØG

BÆVREASP

-DISSE ER DE ALMINDELIGSTE

-OG DE FIRE KORNSORTER KENDER DU VEL?

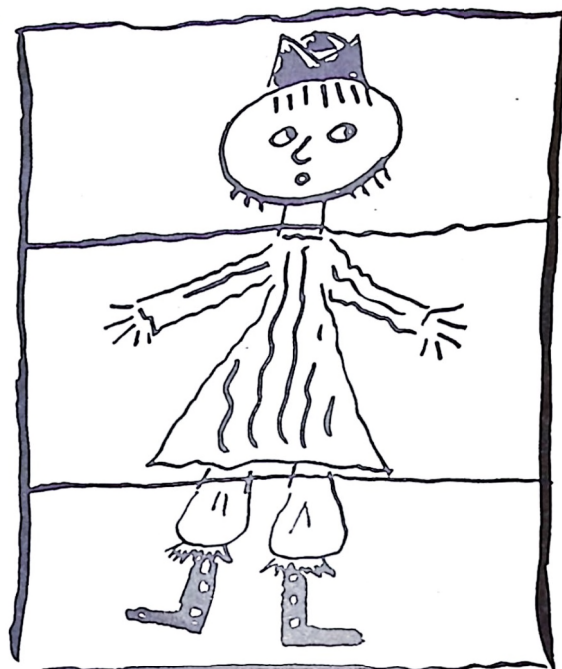

ME RYKKE BUG... RUG
DEN TYKKE FEDE... HVEDE
MEN KORT OG TYK... BYG
OG DEN LANGE MAVRE... HAVRE

Det regner i lejren ...

men vi keder os ikke i vor patrulje. Vi tager papir og blyant frem og giver os til at lege. Så selv om vi naturligvis holder mest af solskin, gør det ikke spor, når det bare regner en enkelt dag. Vi har altid rigeligt papir med, for vi kender en masse lege, og man ved jo aldrig, hvor meget man kan få brug for det.

Noget af det sjoveste ved at ligge i lejr er, at man kommer til at kende hinanden

Else
SNAKKER I
SØVNE

Git
er ikke
dum

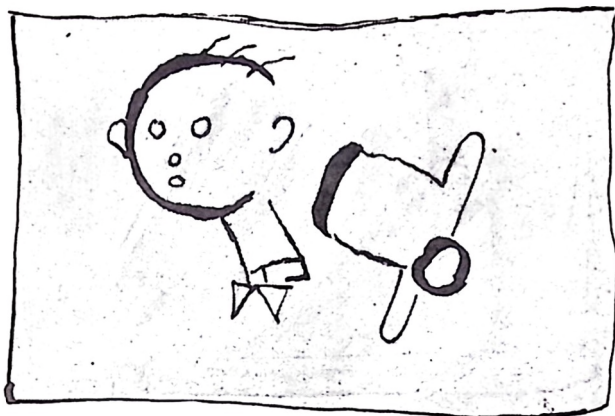
Nanna
glemmer sin
rygsæk i toget

bedre og får øjnene op for hinandens små særheder. Når vi har været sammen et par dage, har vi hver især nok opdaget noget morsomt ved de andre, som på en godmodig måde ville gøre lykke ved at komme frem i dagens lys. Vi tager et lille stykke papir, skriver vort navn derpå, ruller det sammen og lægger det ned i en spejderhue, hvor de små sedler rystes gode sammen. Derefter tager hver fra huen et af de små papirer, folder det ud og skriver et eller andet karakteristisk om den kammerat, papiret lyder på. Så lægger vi på ny sedlerne ned i hatten, hvorefter vor patruljefører en for en læser dem højt — vel at mærke uden at nævne navnet. Det står til pa-

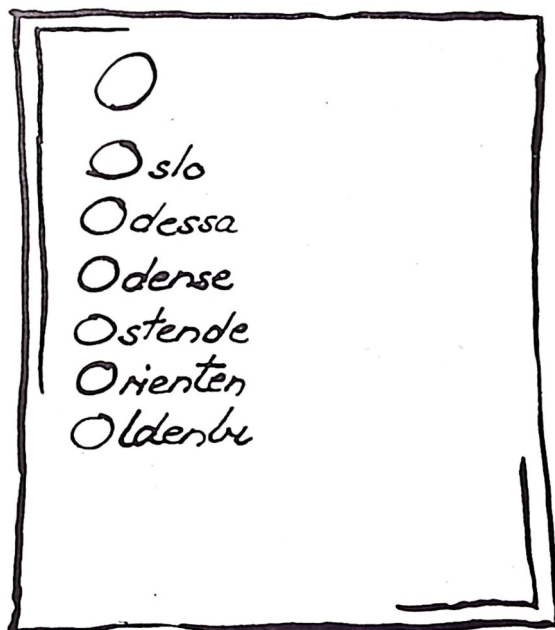
truljen at finde ud af dette ved hjælp af skudsmålet. Hos os plejer denne pjankeleg altid at gøre stor lykke.

Vi holder meget af at tegne, derfor er en af vores bedste lege en tegne-sange-leg. Vi illustrerer første linie af en sang eller eventuelt første vers og husker at lade nogen plads stå åben til forslag. Når vi alle er færdige, lader vi tegningerne cirkulere, og når vi mener at have gættet sangen, skriver vi dens navn yderst på papiret og bukker om, så at den næste, der skal gætte, ikke kan se. Til sidst vil tegningerne

være nået frem til deres ophavsmand, der af forslagene vil kunne skønne noget om sine egne tegneevner og de andres opfindsomhed. Vil man lave denne leg til en konkurrence, kan man give points for hver rigtig gættet sang.

I kender sikkert alle sammen denne spøg, hvor én tegner et hoved og folder papiret, således at man akkurat lige kan se halsen, i fortsættelse af hvilken den næste tegner en krop og bukker om. En tredje tegner benene, som man lige må kunne se begyndelsen til.

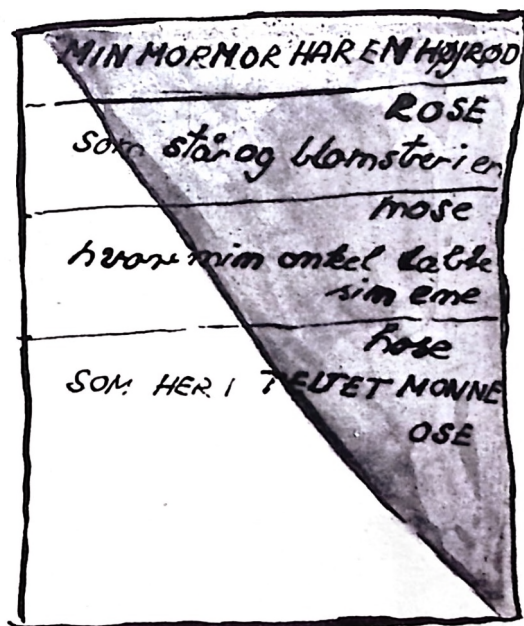
Har I nogen sinde prøvet at tegne tre streger fuldstændig på lykke og fromme og få en anden til at lave en figur derudaf, som virkelig ligner noget?

Så er der geografisk leg! Først skal I vælge et tilfældigt bogstav, for eksempel ved at lade en af jer opremse alfa-

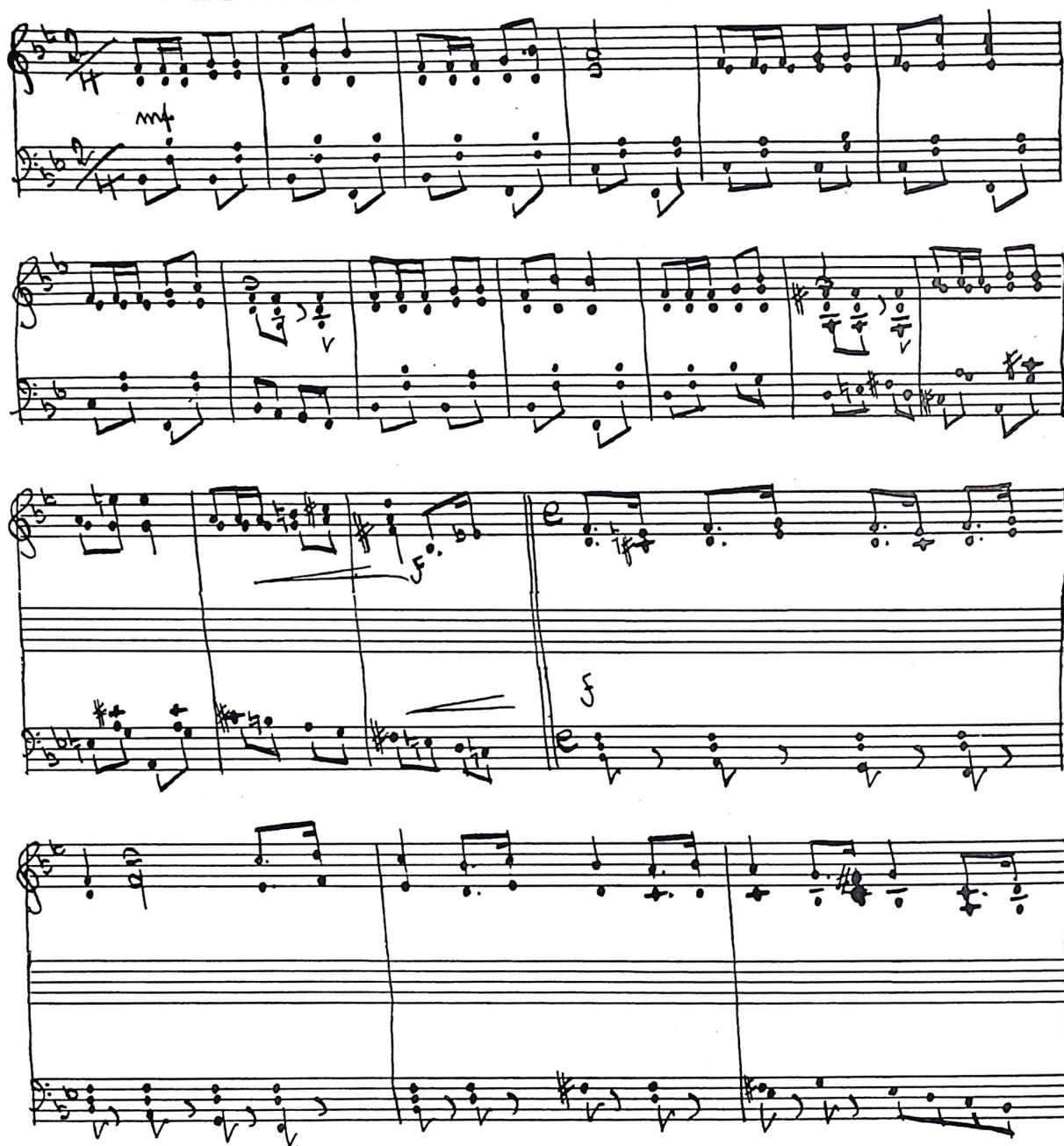
betet stille for sig selv, indtil en anden siger stop. Det bogstav, hun er nået til, skal I så benytte jer af. Det er den måde, vi plejer at gøre det på. Lad os sige, hun er nået til O. (Det er nu forresten et lidt vanskeligt bogstav.) Så gælder det om at skrive alle de geografiske navne, I kender med O, både lande, byer, have, floder og øer. Der tages tid. I får tre minutter til det, måske tre et halvt. Bagefter tæller I op, men det er kun de navne, ingen andre har, der gælder som points. De fleste af jer vil nok have skrevet Odense, det tæller altså ikke, hvorimod kun en har skrevet Odessa, og det giver 1 point. I kan fortsætte legen, så længe I vil med andre bogstaver, eller I kan i stedet for geografiske navne skrive navne på berømte mennesker, planter, dyr etc. Der er mange muligheder.

Vi har også en digteleg på vort repertoire. Før vi begynder, bestemmer vi rytmen nogenlunde og hvor mange versfodder, vi vil bruge. Derpå skriver hver på sit papir en linie, men lader det sidste ord i sammenhængen, som skal være godt at rime på, stå nede i næste linie, og folder papiret, så at nummer to kun kan se slutordet. Hun skal nu forsøge at lave en strofe, der rimer herpå, men også denne gang skal det sidste ord, altså rimet, stå i den følgende linie, så nummer tre kan digte videre. Vi plejer at få nogle frygtelige vrøvlevers ud af det, men kedelige er de aldrig.

Nu ved I hvad I kan få tiden til at gå med i tilfælde af dårligt vejr, men vi ønsker jer alligevel en sommerlejr fuld af solskin.

DRONNING INGRID'S SPEJDERMARCH

På disse to sider ser I noderne til dronning Ingrid's spejdermarch, skænket samtlige pigespejder-orkestre af fru Olga Due Keis. Fællesrådet spørger, om der ikke skulle findes en digter inden for korpserne, der kunne skrive den helt rigtige blå-grønne march-sang til melodien? Red.

Nu skal I høre, hvad jeg oplevede den 16. april!

Besøg på slottet

Onsdag den 16. april kl. 14 mødtes den grønne pigespejder, Karen Elizabeth Pedersen, og jeg på K. F. U. K.'s korpskontor i Amaliegade 24. Vi var i fuld galla, skinnende sko og nye gallasløjfer og handsker, så I kan tænke jer, at vi følte os meget fine.

På korpskontoret hilste vi på Lis Bang, Grete Weis og nogle grønne førere. Efter at have præsenteret os for hinanden og set på den fine gave til prinsessen, holdt vi generalprøve.

Men jeg må jo hellere fortælle jer, hvad gaven bestod af. Det var en meget stor æske chokolade, hvorpå der var polstret et grønt stykke stof holdt fast af en riddersnor, der var lagt uden om æsken.

Ovenpå stod et telt, det vil sige kun gavlen af det. I åbningen så man et Danmarkskort med et M, men det var kun een af de ti tegninger, som var det væsentlige i gaven. Hvert distrikt havde nemlig lavet en meget smuk tegning, der forestillede det karakteristiske fra hver landsdel. Udenfor teltet stod en totempæl, der forestillede et uglehoved, som skulle symbolisere prinsesse Margrethes studentereksamen. Foruden uglen var der på totempælen udkåret vore to emblemer og et lejrball.

På hver side af teltet stod en blå og en grøn træspejder, og udenom var der friske, gule blomster.

Da klokken efterhånden var blevet 14.40, begav vi os lidt nervøse til Amalienborg, hvor vi skulle være klokken kvart i tre.

Ved porten stod en meget fin schweizer, som førte os ind, efter at vi var blevet fotograferet af pressen.

Ved foden af en trappe lige inden for porten stod komtesse Armfeldt og modtog os. Vi blev ført op i dronningens modtagelseskabinet og ventede dér i ca. 10 minutter, hvor komtesse meget elskværdigt underholdt os.

Kl. 15 blev dørene åbnet ind til en smukt udstyret salon, hvor den kongelige familie befandt sig.

Lige inden for døren gjorde vi honnør og hilste derefter på prinsessen og dronning Ingrid, samtidig med at vi overbragte vore lykønskninger.

Derefter fremsagde vi et vers, som var skrevet i dagens anledning og overrakte prinsesse Margrethe gaven.

Fra spejd're i det ganske land,
fra Gedser og til Skagens sand,
fra Skjern til Islands Brygge
vi bringer et tillykke.

Vi, som selv er atten år,
står nu her i kongens gård,
vi alene er sendt ud
som mange tusind's sendebud.

I Jylland og på alle øer
gør blå og grønne flot honnør,
de tegned', som de kunne bedst,
og skrev så til den glade fest
til lykke med de atten!

Prinsessen blev meget glad for gaven og takkede os mange gange. Imidlertid var kongen kommet frem og hilste på os. Prinsesse Benedikte og prinsesse Anne-Marie holdt sig i baggrunden, så dem kom vi desværre ikke til at hilse på.

Efter en ganske kort og meget hjertelig samtale med den kongelige familie sagde vi farvel, gjorde honnør og trak os baglæns ud af salonen.

Komtesse Armfeldt førte os ned, og vi stod så atter på slotspladsen, hvor Lis Bang og Grete Weis utålmodigt ventede på os.

Vi skyndte os hen på korpskontoret igen og skulle så fortælle. Derhenne var vi så heldige at få hilst på Dame Leslie, som desværre var kommet for sent til at se den smukke gave.

Vi følte det begge som en meget stor ære at repræsentere vore to korps ved denne højtidelige lejlighed, og besøget på Amalienborg vil stå for os som et strålende minde.

Hanne Minor Rasmussen „Knast“

Det lille interview

AH: Jeg ser i dit divisionsblad, at du snart har været divisionschef i 25 år, dog vel ikke hele tiden i samme division?

Løyer: Næ, ikke helt, men næsten; jeg startede med Københavns division i 1933, der var da kun 3 troppe i hele København, 2., 2. og 4. København — og den sidste var jeg selv TF for. Så satte Bes*) mig for styret — men det varede kun 1 års tid, for så blev jeg lærerinde på Spejderskolen i 1934 og fik Sct. Knuds division.

— Du må have været en meget ung DC, da du begyndte. Jeg husker, at Grete Lund og Sonny blev DC samtidig — var der nogen forklaring på, at DC skulle pludselig være så unge?

— Ja, jeg tror nok, at vi var meget unge og „grønne“, selvom vi var gamle spejdere, men der skulle vist på det tidspunkt lidt friskt blod til, og vi brændte jo for sagen. Jeg husker tydeligt, at vi fik indpodet, at vi skulle vokse med de opgaver, vi fik.

— Når du har været i divisionsarbejdet i så mange år, kan du vel ikke huske, at du har lavet andet, eller kan du? Hvilken førergerning var den sjoveste?

— Jo, du kan tro, at jeg kan huske: — I de tider, da jeg første gang traf dig under navnet „Gåsetårnet“ ved et festligt spejderstævne i Roskilde i 1923 eller 24, da var jeg PF for alle tiders bedste patrulje. Vi havde fået min mors pulterkammer til patruljelokale, vi kaldte det „Hullet“; det var et meget lille hul, men ih, hvor vi havde det!!! Jeg husker endnu nogle strofer fra vores slagsang. Har du plads til dem i din avis?

∴ Se, vi er ovenpå ∴:
og skal ved festen her
i aften rigtig løs os slå.
∴ Fru Løytved hun er rar, ∴:
til udlån ikke mange mødre
pulkammer har.
Om „Hullet“ her vi danne vil
en stærk og trofast vagt,
som Oehlenschläger engang til
sin kone skal ha' sagt:
I Hullet er der fest,
der morer vi os bedst,
derpå har vi attest.

Du kan vist forstå, at vi ikke har haft det kedeligt.

— Hvor begyndte du din spejdertid?

— I Roskilde. Man begyndte et spejderarbejde på pigeskolen — vi horte noget om kosterkafter og telte, og det var jo lige noget for mig, men tror du, jeg måtte? — de sædvanlige forældreprotester!! Men heldigvis fik jeg da far og mor til at gå med til det første forældremøde, og jeg er den daværende DC for Sjælland I. M. Ryge meget taknemmelig for hendes evne til at omvende tvivlende mødre, for mor kom hjem som tropsrådsmedlem og — selvfølgelig skulle jeg være spejder.

— Hvilke førere har spillet en afgørende rolle for din spejderglæde?

Divisionschef for Sct. Knud

— Bes frem for nogen anden, men også Hanna, især da hun var PF for os, der var gamle spejdere i mit elevår på Spejderskolen. Siden den tid har mange gode ture og mange strålende oplevelser sammen med Søren givet mig stor glæde, og de sidste års venskab med Pen**) sætter prikken over i'et.

— Hvor mange år var du på Spejderskolen?

— 1 år som elev og 6 år som lærerinde.

— Var der ikke noget om, at du var i Amerika ved een eller anden lejlighed?

— Jo, Annesofie, det husker vi to jo nok, og du synes altså, at vi skal fortælle spejderne lidt om det. Det var i 1952, at jeg fik den kæmpechance,

*) Frk. Flagstad, tidl. spejderchef og leder af Spejderskolen.

**) Værtinde på Our Chalet.

Løyer blev spejder i Roskilde

som jeg stadig er korpset meget taknemmelig for; for selv om man gør alt, hvad man kan for at dele med andre af det, man har lært og oplevet ved en sådan lejlighed, så bliver der så meget tilbage, som er blevet ens eget — for ever. Jeg repræsenterede D. D. P. i en international conference for trainers in out-of-doors, på amerikanernes træningssted Edith Macy-training-school, uden for New York. (Tror du, spejderne kan forstå så meget engelsk? — det er klogt af dem at *prove* og ikke gå udenom! ikke også??).

— Det er sivet ud, at du har lagt en del af dit hjerte på Our Chalet. Hvor mange gange har du været der? Hvad er dit arbejde dér?

— 15 gange — ja, Chalet er blevet mit tredje hjem — og Schweiz mit andet fædreland. Jeg har på Chalet haft så mange morsomme arbejdsopgaver og modt et venskab, der binder med stærke bånd. Mit arbejde: I 1953 og 54 var jeg Juliette Low leader, i 55 i staben hele sommeren, i 56 hjalp jeg med i Ranger-adventure-week, og i 57 havde jeg min Juliette Low reunion in the centenary world camp and at the Chalet's 25 years' anniversary. (Tror du, de forstår det?) I 57 var ansvaret helt mit, de andre år har jeg set det som min opgave at hjælpe og opmuntre og inspirere — ved at få ideer, ved at hygge om de mange fremmede spejdere, ved at se, hvad der trænger til at blive gjort og så gøre det.

— Når du har mødt så mange landes spejdere rundt omkring, kan du så nævne nogle, som du synes i hele deres adfærd viser, at de er spejdere?

— Jeg har mødt mange dejlige mennesker, der bar præg af at være spejdere helt igennem, men jeg synes ikke, jeg kan fremhæve nogle for andre, — jeg vil hellere slutte med at ønske, at det må præge os alle, at vi er spejdere, og at det internationale venskab må vokse og udvikles mere og mere i årene, der kommer.

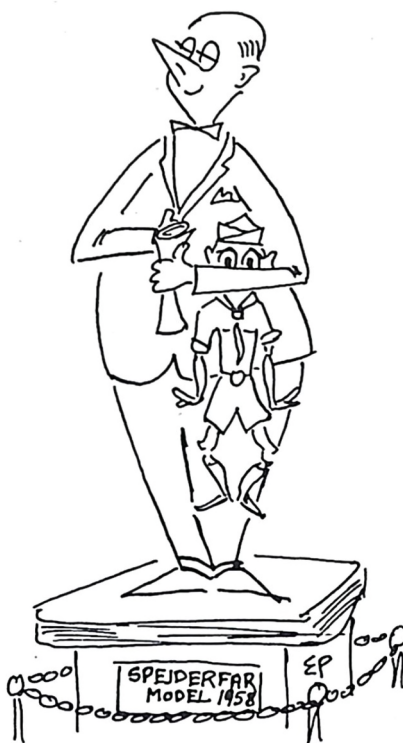
Mit navn er Røde Ørn - desværre

ved Robin Hood (fra „Væbneren“)

Når man er spejderfar, er der masser af ting, man kan hjælpe med i spejdergruppen, sagde korpsssekretær Hansen engang til et forældremøde, og så remsede han en lang række betydningsfulde opgaver op, som vi fædre med vor årelange erfaring og høje intelligens skulle være i stand til at løse meget bedre end nogen anden. Og som han nu indviede os i disse ting, som om han lige havde opdaget, at fædre i grunden var ganske nyttige, følte jeg en voksende betydning som spejderfar. Egentlig fatter jeg ikke, hvordan spejderbevægelsen har kunnet klare de første 50 år uden os.

Det må også være lykkedes for hr. Hansen at overbevise forerne om den vældige gavn, vi fædre kunne gøre, for vi var ikke nået længere end til kaffen, da tropsføreren kom hen til vort bord, hvor Struntze og Dragsholt og Wilms og jeg sad med vore koner — som hr. Hansen forresten også mente kunne være egnede til visse, knap så betydningsfulde, opgaver — og soledede os i vor nyopdagede værdighed som spejderbevægelsens uundværlige støtter. „Jeg har en opgave til d'herrer,“ sagde han og så hemmelighedsfuld ud, „vi er igang med en stor landspatrujlekonkurrence og om 14 dage skal alle divisionens patruljer møde til den første dyst. Vi har brug for nogle fædre, som med deres fortrinlige egenskaber kan fungere som dommere.“ Det lød jo meget fint og vi meldte os selvfølgelig straks.

I de følgende to uger forberedte jeg mig på min indsats ved at studere min håbefulde søns spejderlitteratur, der omfattede Spejderliv, to sangbøger, en årgang af det udmærkede blad Væbneren, en legebog og tre usolgte eksemplarer af sidste års Spejderjul. Af sikkerhedsgrunde ville vi først få meddelt opgaven lige før starten, så jeg blev nødt til at sætte mig grundigt ind i alt fra „fremmedlegemer i næsen“ til „Australsk bagning“. Det forbavsede mig, at spejdersport er så omfattende. Sørensen patrulje får, så vidt jeg kan skønne, den meste tid til at gå med byløb, som består i at styrte rundt og tælle bænke langs søen og finde ud af, hvad der står på en post-

kasse. Men måske uddanner de sig til specialister?

En kold og tåget forårsmorgen samledes vi betroede dommere et sted ude i skoven, hvor sporet til Santa Fé skulle begynde. Først instruerede divisionchefen os i vort hverv og derpå fik vi opgaverne udleveret i en forseglede konvolut med besked på først at åbne den på posten. Jeg fik en pakke med det, der skulle bruges på mit punkt, tropsføreren pegede på en prik på kortet, hvor mit punkt skulle etableres, og så begav jeg mig af sted, opsat på at være streng retfærdig og at yde mit bedste. Med det fond af viden om spejderlivets gåder, som ihærdige studier havde begavet mig med, skulle jeg være i stand til at dømme i en hvilken som helst indviklet opgave, mente jeg. Chefen havde sagt, at hver af os havde fået en opgave, der særlig passede til vore evner.

Vel ankommen til posten, der lå på et smukt sted ved en bred skovvej, brød jeg spændt seglet. Der stod: „Når patruljerne kommer til posten, opfører dommeren en pantomime, som betyder: ved solnedgang kom en karavane med 5 vogne kørende fra vest. Sortfodsindianerne overfaldt vogntoget fra nord, men blev slået tilbage. Vogntoget fortsatte mod øst.“

Hm, det var just ikke, hvad jeg havde tænkt mig. Mens jeg studerede resten, der handlede om points og andre regler, svandt drømme om morse, bagning og alt det der op i morgen-tågen. I Sørensen bøger havde der ikke stået et ord om stumme indianere, og jeg var ærlig talt ikke så lidt i vildrede med, hvordan jeg skulle klare det job. Jeg havde faktisk ikke været indianer siden jeg som 8-årig var blevet kattekonge. Fuldt af tunge tanker åbnede jeg pakken og fandt et komplet indianerkostume med frynsedragt, fjerhat og et broget tæppe. Lidt to-vende iførte jeg mig stadsen, men efterhånden som forvandlingen til frygtindgydende rødhud skred frem, blev det alligevel meget sjovt. Værdigt spankulerede jeg rundt og udstødte lyde, som skulle forestille indianersprog. I mine egne ører lod det vældig naturtro og jeg måtte være et imponerende syn. Alligevel syntes jeg, at det var helt rart med skovens ensomhed. Knap havde jeg tænkt det, før muntre stemmer lod, og en flok damer og herrer i skovturshumør kom vandrende ad stien imod mig. Skyndsomt så jeg mig om efter et skjul, men ak, for sent. De havde fået øje på mig! Under høje jubelråb kom de nærmere. Jeg fattede mig og prøvede at se ud, som om det var noget ganske naturligt, at der spadserede indianere rundt i Rude skov, sparkede lidt i bladene, snusede til en blomst og den slags.

En pæn ung mand nærmede sig og bukkede meget ærbødigt, „Ugh, ugh, store høvding,“ sagde han, „det være en fin vej i dag.“

Jeg kikkede forvirret på ham: „Øh — hva' be'hva'?“

„Mig ønske tage billede af store høvding med lille kukkasse,“ fortsatte

han og holdt et kamera op. De andre skraldgrinede.

„Ja, undskyld, men jeg er nu ikke sådan rigtig —“

„Store høvding lave stor krigsdans?“ spurgte en sød ung dame.

„Næh, jeg må tilstå, at det ikke ligger rigtigt for mig,“ indrømmede jeg, temmelig trykket ved situationen.

„Øv, ham være ikke god indianer, ham gøre ingenting,“ sagde den unge mand med kameraet, „kom, vi bleg-ansigt gå hjem til wigwam“. Under noget, som nok skulle være indianer-hyl, fortsatte det muntre optog.

Jeg overvejede alvorligt at nedlægge hvervet som stum indianer, da den første patrulje arriverede i detsamme. Målbevidst kastede jeg mig ud i opgaven. Først pegede jeg på solen (som ikke var der) og skyggede for øjnene. Derpå beskrev jeg med en dramatisk håndbevægelse, hvordan solen sank, og fortsatte med at pege mod vest. Hele patruljen vendte sig og stirrede mod vest. Jeg viskede det hele ud og begyndte forfra. Nu skulle vi have de fem vogne. Jeg holdt fem fingre op, rullede med armene som store hjul og hoppede henad vejen, medens jeg styrede et kobbel heste og slog smeld med en usynlig pisk. Spejderne betragtede mig skeptisk og skævede uroligt til hinanden. Jeg pegede mod nord. Hele patruljen snurrede omkring. De kunne ikke se noget. Da jeg havde fået drejet dem igen, pegede jeg på min fjerpragt, fægtede vildt med armene og galoperede af sted. Så sneg jeg mig sammenkrøbet hen mod en indbildt fjende og trak en lang kniv, som jeg stak i samme fjende. Jeg slog vildt om mig, sprang på

hesten og forsvandt tre skridt mod nord i vild galop. Atter rullede jeg med hjulene, styrede hestene og knaldede med pisken. Så opdagede jeg, at jeg havde glemt at beskrive, at det var sortfodsindianere. Det var lidt besværligt, da jeg havde brune støvler på. Men jeg pegede på fødderne og så mig fortvivlet om efter noget sort. En af spejderne havde sorte røjsere. Jeg pegede ivrigt på mine fødder og på hans. Jeg tog en håndfuld jord og gned på mine støvler. Patruljen nikkede og gik igang med at grifle ned. Jeg sank udmattet sammen.

Den samme komedie med få variationer gentog jeg 22 gange i de næste timer. Der kom mange mærkelige resultater ud af det. Det mest fantasifulde var vist dette, som rævene afleverede: En indianer havde fået øje på en fugl i et træ. Pludselig faldt fuglen ned. Den var fem år gammel, da den faldt. En lavine kom rullende og ramte indianeren over fødderne, så han hoppede af smerte. Han truede ad fuglen, som nok var en ulykkesfugl. Så kom der flere indianere fra bakken. De ville have vores indianers fjer, men han dolkede dem og så løb de. Så kom der en ny lavine og ramte indianerens fodder og så ville han bytte støvler med os, fordi hans var blevet snavsede. Men det ville vi ikke! Så døde indianeren.

Det sidste kom sig sikkert af min udmattede tilstand efter komedien. Ind imellem patruljernes besøg havde jeg også en del oplevelser med forbi-passerende skovgæster, så efterhånden tog jeg situationen i stiv arm. Faktisk var der kun to tilfælde, der fik min sindsligevægt til at vakle. Først

— og trak en lang kniv, som jeg stak i en indbildt fjende!

kom der et pænt ældre ægtepar. Jeg tænkte, bare jeg nu ikke gør dem forskrækkede, de ser så rare ud. Men den ældre herre lettede på hatten og sagde: „Undskyld, De kan vel ikke sige os, hvad klokken er?“

Jeg fortalte dem det.

„Tak, skal De have,“ sagde han, „ved De tilfældigvis vejen til Holte?“ Jeg forklarede ham vejen, de smilede pænt, takkede og fortsatte.

Ikke et blik på mit udseende, ikke en bemærkning. Det var underligt. Men der bor måske mange indianere, hvor de kom fra.

Jeg havde lige sluttet min komedie og patruljen var ved at skrive ned, da jeg horte skridt på vejen bag mig. Jeg vendte mig og stod ansigt til ansigt med — min chef og hans kone og datter!

„Næh, er det Dem, det var da morsomt!“ udbrod direktør Ullsock hjerteligt, „nå, De er nok ordentlig kommet ud og lege indianer. Kom her og hils på en af mine betroede medarbejdere,“ vendte han sig til sin kone og datter, „ja, for De skalperer vel ikke damer, hæhæ!“

Det bliver nok morsomt at komme i forretningen i morgen, tænkte jeg, da chefen endelig nåede enden af sit tindrende vid og fortsatte sin spadseretur med et: „Nå, men vi skal ikke sinke Dem mere i Deres leg.“

Og det blev det, og det er det endnu. — For de andre. Ugh!

Nebbegaardsbakken 12, Kbh. NV.

Den 6. maj 1958

Fru Annesofie Hermann!

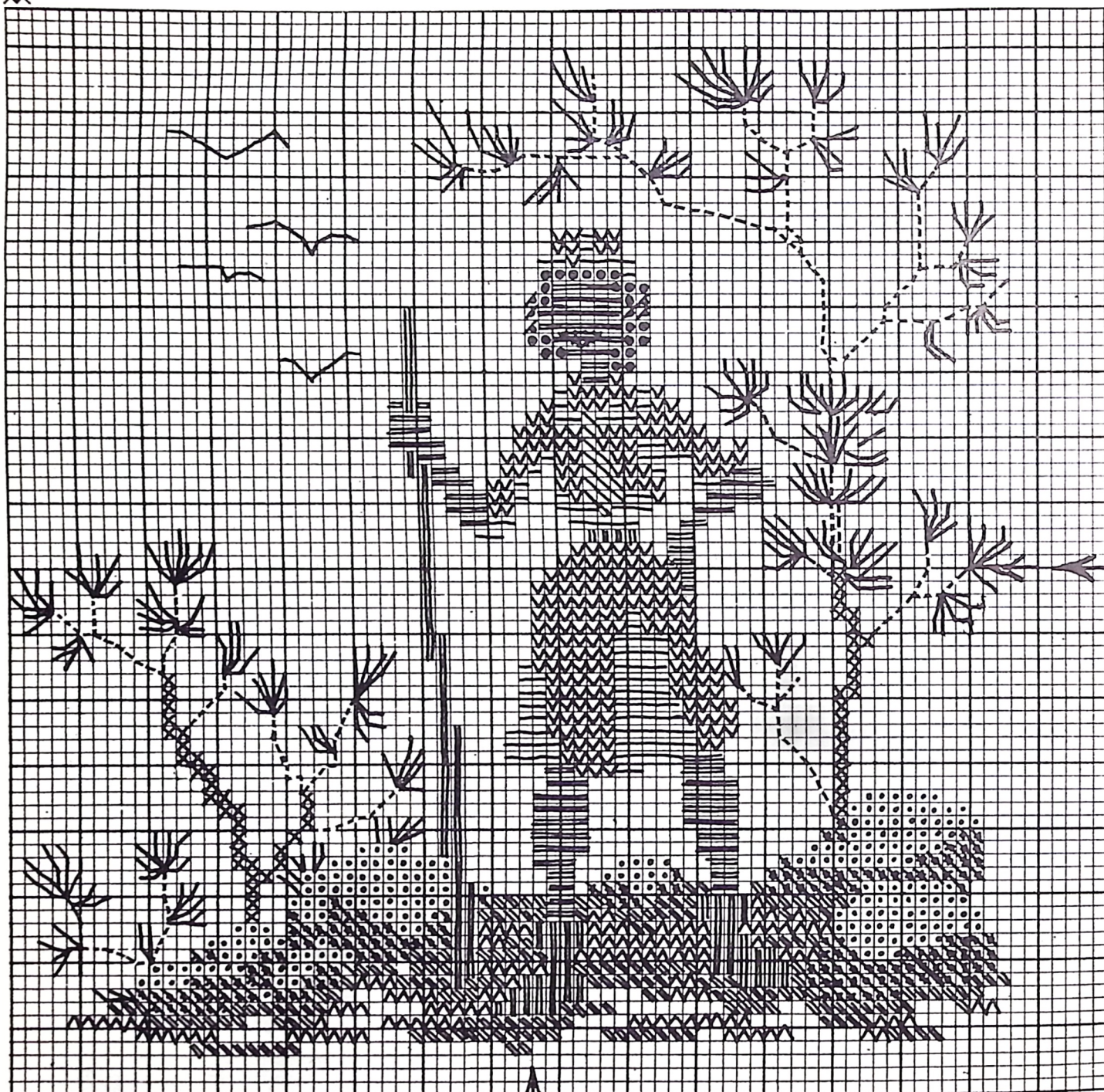
Da vi nu har passeret Sct. Georgsdag, og vi her ved Ueterslev kirke har modtaget ikke mindre end 119.1 kg frimærkeafklip til vor nye kirke, vil jeg gerne paa kirkekomiteens vegne bringe en tak til Det Danske Pige-spejderkorps for den interesse og hjælp, De har ydet os. — Kiloerne er blevet til 1800 kroner ialt; og det er jo en stor sum penge.

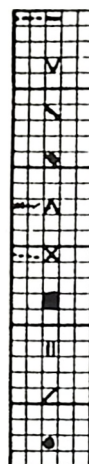
Hvis der bliver et par linier tilovers i et af Deres førerblade, bedes De bringe alle lederne rundt i landet en hjertelig tak for hjælpen. — Og selv bedes De modtage vor oprigtigste tak for det initiativ, De tog i efteraaret, og som har bragt saa smukt et resultat.

Venlig hilsen

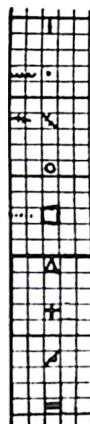
L. A. Klausen

Vor korsstingsserie

MØRK GRØN	895
MELLEM GRØN	367
LYS GRØN	320
MØRK GULGRØN	905
LYS GULGRØN	907
OLIVENGRØN	831
SORT	
MØRK BRUN	938
LYS BRUN	435
LYS GUL	745

MØRK GUL	
LYS GRÅ	
MØRK GRÅ	743
LYS BLÅ	415
MØRK BLÅ	317
LYS RØD	800
MØRK RØD	798
HVID	666
HUDFARVE	304

LEJRBÅLSSKETCH

fra Scoutposten „Vi Flickor“

I denne lille sketch optræder to personer, en tankelæser og et medium. Tankelæseren, som er klædt på som professor, kommer ind og fortæller tilhørerne om sine vidunderlige evner, hans vilje er så stærk, at han kan overføre sine tanker til en anden person, — nu skal man se.

Mediet kommer ind, professoren hypnotiserer ham med sære fagter og binder ham et bind for øjnene, dog således at det ene øje tydeligt stikker ud.

Prof.: Nå, Zozo, hvor mange æbler har jeg i min hånd? Hvis du gætter rigtigt, skal du få dem begge.

Zozo: To.

Prof.: Hvad er det, jeg har i min hånd? (ringer med en lille klokke eller blæser i en fløjte).

Zozo: gætter rigtigt — professoren ser meget betydningsfuldt og vigtigt på publikum.

Prof.: Hvilken fod står jeg nu på? Det er et vanskeligt spørgsmål, så du må gætte to gange!

Zozo: Højre fod.

Prof.: Nej, forsøg igen!

Zozo: Venstre fod!

Prof.: Det var rigtigt. Nå, må jeg nu høre, — her er en trospører til stede. Hvor gammel er hun?

Zozo: Over 18 år.

Prof.: Aldeles rigtigt — er det ikke fantastisk, mine damer? Nå, hvad er det jeg har om min ringfinger?

Zozo: Snavs.

Prof.: Absolut nej — forsøg igen.

Zozo: En ring.

Prof.: Zozo, tænk dig meget om, hvad har jeg i hånden, giv tilskuerne et slående bevis på mine evner til tankeoverføring!

Zozo: En hammer!

Prof.: Og hvad er dette? (stryger Zozo over kinden med en fjer).

Zozo: Det er en fjer.

Prof.: Hvilken farve har denne citron.

Zozo: Den er gul.

Prof.: Zozo, du kan slet ikke se, vel? Nu skriver jeg, mine damer og herrer, et tal på tavlen, Zozo vender ryggen til. Hvilket tal står der på tavlen? (der står seks, prof. slår Zozo i hovedet med en sammenrullet avis 5 gange).

Zozo: 5 (prof. skynder sig at slå en gang til) nej 6!

Prof.: skriver et sjusket ettal, der kan minde om et syv-tal. Hvad står der nu på tavlen?

Zozo: 7.

Prof.: Nej, forsøg igen.

Zozo: 7.

Prof.: Nej, nej, (til publikum) han er måske træt nu af den megen anspændelse, — prøv en gang til.

Zozo: 7.

Prof.: Ændrer tallet til et syv-tal: ja, du har fuldstændig ret, det var mig, der tænkte forkert.

På denne måde kan I selv fortsætte pjanket, men hold op, mens legen er god, og sørg for at tempoet er raskt.

HER KOMMER PIGESPEJDERNE — DANMARKS GLADE BLAA.....

Soveposer

Med pude, 170 cm og 185 cm.	
Heldun med mellem-	
væg	130,00 140,00
Dun, gennemstuk-	
ket	105,00 113,00
Halvdun	84,00 91,00
Krølfjer	60,00 66,50
Lama krøuld	74,00
Dynella terylene	115,00 127,00

Tæppesoveposer

Heldun, vægt 1300 g	155,00
Halvdun, vægt 2200 g	110,00
Dynella, terylene, vægt	
1700 g	127,00

Hyltsre og omslag til soveposer

Grøn imprægneret pose med	
hank og lynlås,	
til heldunssovepose	10,50
til halvdunssovepose	12,50
til krølfjersovepose	14,75
Khakifarvet lærredsplasticpose,	
med snoring	8,60 10,00
med lynlås	11,50 13,00
Khakifarvet, let plastic-	
omslag	6,75

Lagenposer

Bomuld, m. og. u. pudebetræk,	
hvid	11,25 9,75
ternet	11,75 10,25
hvid, spec. stor str.	
til tæppesovepose	10,50

Madrasvær

Hessian	10,50
Bomuld, ternet m. bænder	11,50
Bomuld, ternet m. lynlås	14,00

Betræk til sovepose

til at trække uden på soveposen	
for at beskytte denne.	
Imprægn. poplin m. lynlås	23,25

Spisesæt

Dyb og flad tallerken og krus,	
plastic, lyseblåt m. emblem	9,00
2 dybe tallerkener og 1 krus,	
plastic, rødt, hvidt el. gult	5,00
Emailleret, jadegrønt	9,50
Emailleret, cremefarvet	6,20

Spisebestik

Svensk stål, 3 dele	5,50
Ny moderne form, rustfrit,	
3 dele	5,70
Aluminium, 3 dele	3,35
Rustfrit stål, 4 dele	
i etui	12,85—9,25
Etui til spisebestik	1,75

Vandfade og -spande

Sejldug.	
Vandspand uden bøjle	5,00
Vandfad uden bøjle	3,75
Svært plastic, lyseblå indeni,	
hvid udenpå.	
Vandspand med bøjle	4,85
Vandfad med bøjle	4,25

Plastic-folie, grønt eller gult.

Vandspand uden bøjle	3,50
Vandfad uden bøjle	3,25

Skopudsegrejer

2 børster og sværte i etui	5,50
Samme i etui m. skindkanter	7,00

Lygter

Stavlygte, gummi	11,75
Stavlygte, Hebe	9,00, 7,50
Stavlygte, Tricolor Flashlight	9,00
Stavlygte, Jeab	8,75
Stavlygte, Pile Wonder	8,75
Lommelygte, Daimon, metal,	
focus	3,25
Lommelygte, Daimon, metal	2,50
Håndlygte, Wonder	5,50

Cykeltasker

Grå sejldug m. 1 rum, pr. sæt	22,75
Grå sejldug m. 2 rum, pr. sæt	24,75
Khakifarvet, sæt	19,50

Tilbehør til rygsække

Læderremme,	
25-50-80 cm	0,40—0,85—1,30
Gjorderemme, 80-100 cm	1,20—1,30
Gjorderemme, 80-100 cm	1,30—1,50
„Hold fast“, gummibagage-	
rem, ideel til fastspæn-	
ding af bagage på cykel	2,75
Skulderfilt, pr. sæt	3,75
Skulderfilt med skumgummi	6,75

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

REDAKTIONSSKRETER: Frk. Susanne Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 6. juni